

Jacobsson, C.F.

H. C. (let, småt) (1833)
EVA

SÅNGER

på 1:sta MAJ

1833.

R. 112 1729
1729 P.

I N N E H Å L L.

N:o		Pag.
1.	Svalkan	6
- 2.	Tärnsången	7
- 3.	Rimmarens Qvidan	9
- 4.	Öhlheims Lärdom	13
- 5.	Gamle Jochums Frieri	15
- 6.	Källarmästarens Sång på Djurgården	17
- 7.	Magister Karbunkelbergs Råd	18
- 8.	Räntmästare-trappans Najaders Mergvisa	20
- 9.	Murfvels Död	22
- 10.	Jergen Puckels Klagan	24
- 11.	Movitz, såsom Nykterhetsvän	26
- 12.	Fragmenter ur Stockholms Krogologi etc.	29
- 13.	Till Herr Sefir, boende i Eoli säck	33
- 14.	Benjamin Schwalbes Punsch-prolog	36
- 15.	Piaster-Moses och Fader Bergströms Dialog	37
- 16.	Kärleken	39
- 17.	Adhortation	41
- 18.	Blåsippans Skål	42
- 19.	Troheten	43

SKÄNTSAMMA
MAJ-SÅNGER.

1833.

[af C. F. Jacobsen]

När vinet berusar,
Så älska dig vaken;
När kärleken tjusar,
Så drick och blif klok.
Hvem mest du vill prisa
Beror utaf smaken,
Men främst bland de visa
Står nöjenas tok.

Valerius.

STOCKHOLM, 1833.

H. G. Nordström.

Äg Skaldens känsla, äg Ynglingens hjerta, älska,
drick, sjung!

Kellgren.

Till
Skämtets, Löjets och Glättighetens
Vänner.

Eder helgas dessa, en rimmare-hjernas in-
valider. Ansen dem såsom ett suvernir. —

”Af den namnlöse författaren?”

Nej!

”Af hans lika litet kände förläggare?”

Nej!

”Af boktryckaren?”

Nej!

”Af hvem då?”

Jo, af en förslösad

BANKOPLÅT.

THE HISTORY OF THE
CITY OF BOSTON

FROM THE FIRST SETTLEMENT
TO THE PRESENT TIME

BY NATHANIEL BENTLEY

IN TWO VOLUMES

VOL. I.

1793

BOSTON: PRINTED BY S. KNEELAND

AT THE SIGN OF THE BIBLE

I.

Svalkan.

(Mel. *Halkan*).

— många kan tåla för litet, gunås!
Men ingen kan dricka för mycket.

Valerius.

Uti Bacchi öppna tempel
Jag en stund vill låna hus,
Och, för *nykterhets-exempel*,
Taga mig ett *portvinsrus*;
Jag vill sitta
Der och titta
Uppå *dankar* och på *ljus*.

Se, der komma två *patroner*:

”*Kypare, oss secan ge!* —

Nå, för tusende millioner,

— *Hvarför kan ej straxt det ske?*

Gif oss supen,

— *Torr är strupen;* —

Och om öl vi ock få bel!”

Hör, nu de rotvälska ljuden:
"Jach man haffe vill liker!" —
 Uppå språket kännes Juden,
 Om man än ej näsan ser.

Moses pyser,
Smuttar, myser,

Ropar: *"Kiper än noch mer!"*

Nå, se hvilken vördig mage! —
 Monn' han Tull'n passera får? —
 Jo, han kappas har och krage; —
 Herden värda visst hans får!

"Hvad får vara?" —

"Jo två klara"

Och en toddi, som förslår."

Hör, nu bara på poëten,
 Han ett kvarter punsch begär; —
 Enligt Pindiska dieten
 Snillet en spritlampa är;

Drufvans safter
 Gifva krafter,

När *Pegasen* tröttkörd är.

Se, den Herrn i granna fracken! —
 Se, hvad han är fin och rar
 Ifrån hatten ned till klacken! —
 En Dragonbål sturskt han tar.

Han cederat,
 Bankrotterat,
 Och blef bums en riker karl.

"Nå hvem sitter der och myser
 Vid sitt spetsglas så förnöjd; —
 Ur hans blick satiren lyser,
 Han beler de andras fröjd?" —

*"Jo, en vitter,
 Ganska bitter*

Redaktör, af få blott röjd."

Men jag nu vill Majus prisa,
 Icke vara mer spion; —
 Stämma upp en munter visa,
 Dertill vara kan reson; —

Jag vill dricka,
 Med min flicka,
 Vårens skål i vintrig zon.

2.

Tärnsången.

(Mel. *Stjernasången*).

Tärnorne blinka
 Ned uppå ynglingens stig,
 Tärnorne vinka
 Skälmskt kurtisörer till sig.

O, den som hade
 Plymer som fändrikar ha!
 Bröder, hur' glade
 Skulle till flickor vi dra!

Ser du, vid randen
 Utaf den sluttande höjd,
 Näsdruk i handen,
 Går der en tärna så nöjd.

Vänligt hon nickar
 Åt hvarje yngling af ton,
 Se, hur dess blickar
 Fästas vid hvarje galon!

Äfven på Juden
 Blickar hon ömsind och huld; —
 Ty hon hört ljuden
 Af hans procentare-guld.

Smila, o smila,
 Tärna! jag känner dig väl; —
 Säg dig framila —
 Till Fader *Osbeck*, min själ.

Bland *gråa* männer
 Säg jag dig också en dag,
 Jag igenkänner
 Nu dina anletesdrag.

Glöm hvarje smärta,
 Skrinlagd ännu i ditt bröst! —
 Klappar ditt hjerta,
 Lyd då blott kärlekens röst!

Maj är framgången,
 Sommar bebådar han oss; —
 Snart här visst mången
 Tänder upp kärlekens bloss.

Kommen, då brudar!
 Kommen, jag ömt Eder ber! —
 Bålen hon sjudar,
 Våren omkring oss nu ler.

3.

Rimmarens Qvidan.

Krögarmutter är så vreder,
 Svär och dundrar nu som f-n,
 För jag lofvat, på min heder,
 Att betala härom da'n; —

Ej hon mer vill gifva
 Supen på kredit,
 Ej en metvurstskifva,
 Ej en tilltuggsbit.

Skrüddaren är arg som satan,
 Penningar han prompt vill ha,
 Som en Turk han svor på gatan,
 Ville rocken från mig ta; —
 Frack nyss sönderrifven,
 Byx nyss sönderspräckt; —
 Räkning re'n utskrifven —
 Hu! — jag blir förskräckt!

Mäster Beckesöm vill ej klacka,
 Stöfveln kommer ej på läst,
 Förr'n han fått sin gamla hacka,
 Som se'n länge än är rest; —
 Sulen glor i vädert
 Som en desertör,
 Skiljd från öfverlädert
 Han oväsen gör.

Värden, i gallfeberyra,
 Var hos mig i går och svor,
 Sturskt han fordrade sin hyra
 För det hål, som jag bebor,

Ej mer prolongeras,
 Ej mer anstånd fås; —
 Ack! snart retireras
 Ur mitt rimmarbås.

Tvätterskan, en gammal häxa,
 En prosaisk nota gaf; —
 "Skulden får ej mera växa, —
 (Sade hon) — *det är nog af!*" —
 Ej hon ger mig vesten,
 Ej jag skjortan får,
 Förrän hon fått resten
 Som än återstår.

Flickan var hos mig, *Vestalen*,
 Hon ifrån *Klockgjutar'grün'n*,
 "Gif mig penningar till balen —
 (Läspar hon) — hör du min vän!
 Annars jag ej mera
 Hör ditt hjerta till; —
 Nog kan jag få flera,
 Som mig älska vill!"

Juden skrifver jemt biljetter,
 Han vill ha sin syndaslant,
 Annars han snart in mig sätter,
 Tar kadavert uti pant; —

Klen valuta gifven
 Och ett ord så hårdt; —
Lätt revers är skrifven,
Men betala'n svårt.

*Lyr*an skorrar som en Skåning,
 Och min sångmö är ej stämd,
 Stackars flickan fick en dåning,
 Utaf björne-rytet skrämmd; —
 Inga bröllop tima,
 Intet sorgehus,
 Der man kan få rimma
 Till ett ärligt rus.

Tom är *flaskan*, tom min *ficka*,
 Inga beskar, ingen klar! —
 Bara korken jag får slicka,
 Som i finkelkruset var;
 Och nu *Majus* kommer,
 Får jag icke merg,
 Mista näsans blommor
 Snart sin purpurfärg.

4.

Öhlheims Lärdom.

(Mel. Välkommen, Prins! till trofast sköte &c.)

Bort med *laudatur* och med lager,
 Då bålen vänligt mot oss ler,
 Då flickan, såsom våren fager,
 Som sommar'n varma kyssar ger.

Då må de lärde disputeras
 Uti katederns trånga bås,
 Och gerna vill jag koncedera
 Som Gallern för en romersk gås *).

Filologin må nyttig vara,
 Mig gör den dock ej mycket bråk; —
 Jag vet att tryckningar besvara,
 Och fatta flickors ögonspråk.

Geografin jag noga känner,
 Fast jag just kartan ej förstår; —
 Jag hitta kan till Bacchi vänner,
 Och dit, der varm'sta kyss man får.

*) De åt Juno helgade, på kapitolium instängda gäs-
 sens kacklande räddade, såsom bekant är, Rom från
 Gallernes öfverrumpling.

Kronologin gör mig ej lisa,
 Mig rörer ej när Saul blef Kung,
 Kan du autentiskt blott bevisa,
 Att vin't är gammalt, flickan ung.

Historien jag dock ej fördömer,
 Den lärt mig känna Roms *Lucull* *),
 Och *Fjolner* **) se'n som hornet tömmer,
 Och sist i karet sofver lull.

Geometrin må definiera
 Att hvar triangel har sin bas,
 För flickor vill jag demonstrera,
 Mitt postulat blir då, "ett glas."

Aritmetiken jag ej heller
 Studerat; — judarne ändå,
 Förutan Jöranssons tabeller,
 Intresseräkningen förstå.

Algebran och dess eqvationer,
 De tåla att fundera på,
 Men lära ock att "*Trå*" citroner
 I bälén mer än "*En*" förslå.

*) *Lucullus*, Roms störste frossare.

**) *Fjolner* drunknade i ett mjödkar vid ett gästbud.

Kemin har jag rätt bra studerat,
 Jag punsch och toddi brygga kan,
 Jag arrack analytiserat
 I trots af någon Bacchi man.

Må filosofen spekulera

Med Schelling, Fichte Mendelssohn;

Jag får ändå nog f-n fundera,

Hvar jag skall få ett lån ifrån.

Ja, bort med lärdom och med lager;

Då flickan oss än kyssar ger,

Då bålen lyser som en dager,

Och Majus som en brudgum ler!—

5.

Gamle Jockums Frieri.

(Mel. *Lilla vackra flicka om du vill &c.*)

Lilla täcka flicka, kom till mig,

Jag skall blifva huld och god mot dig,

Blifva öm och trogen,

Om du blott till krogen

Vill mig leda närm'sta stig.

Der skall jag, utur den gyllne bål,
 Hjertligt dricka din och vårens skål,
 Der skall jag blott drömma
 Om dig, lilla ömma,
 Prisa dig med rågad t mål.

Lilla tärna, ack hvi tiger du?
 Om du vill, du blifva skall min fru,
 Och du skall få ärfva
 Hvad jag kan förvärfva; —
 Led till källar'n blott mig nu!

Ty i dalens famn, på högsta berg,
 Dricka alla uti benen merg,
 Och jag kan ej vandra
 Sjelf mer, såsom andra; —
 Kraften svann med kindens färg.

6.

Källarmästarens Sång på Djurgården.

(Mel. *Bland alla länder på vår jord &c.*)

Bland alla dagar, på vår jord,
Den bäste är *Mergda'n* i högan Nord,
Så rik på muntra gäster; —
Då lefves uti sus och dus,
Då tömmas flaskor, bålar, krus; —
Han skönast är bland fester! —

Bland alla vårar på vår jord,
Den bäste är våren i högan Nord,
Fast rosen der ej glöder;
Ty mången, annars karg och snål,
Af kölden bjudes på en bål, —
Det gör han ej i söder.

7.

Magister Karbunkelbergs Råd.

(Med Märten Holk.)

Om du någon lycka gör,
Tänk då på pokalen,
Och du den ej glömma bör,
När du tärs af qvalen.

Är din flicka varm och öm
Helga henne skålen,
Hurtigt uti botten töm,
Då den gylne bålen.

Blifver hon din ägta fru,
Blir hon öm och trogen,
Hennes skål då dricke du,
Hvarje qväll på krogen.

Ger hon dig en kärleksphant,
Låt champagnen rinna;
Ej då sparas bör en slant,
Såsom du kan finna.

Och om pannan prydnad får,
 Om din fru dig kröner,
 Läk då hvarje hjertats sår
 Ibland Bacchi söner.

Stoppas hon i mullen ner,
 Graföl då får vara,
 Sorgen säkert vika ger,
 Om du dricker bara.

Derför jemt pokalen töm,
 Ut i nöd och lycka;
 Och *den förste Maj* ej glöm,
 Vännerne dig trycka.

8.

Räntmästare-trappans Najaders,

eller

de så kallade

Roddaregummornes Mergvisa.

(Mel. Neckens Polska).

Nu till oss den glada Majus kommer,
 Lifligt är uti sund och fjärd;
 Stadens tärnor — (ack, de *oskultsblommor!*)
 Göra nu mången Djurgårdsfärd; —
 Många unga herrar fara dit också,
 För att plocka *rosor*, som man kan förstå; —
 Mången *ros* uppå Djurgår'n bryts,
 Fast ej der ofta *kran*s och *krona* knyts.

Muntert blir det nu för oss *Najader*,
 Lätt förtjenas en slant till merg,
 När de tåga fram i långa rader,
 Der man ser hvarje regnbågsfärg:
 Gubbar, flickor, barn och mången officer,
 Gummor, Judar och hvad folket heter mer,
 Alla vilja till Djurgår'ns slätt,
 Och rodd nu följer uppå rodd så tätt.

Tärnorna de äro icke snåla,
 Mången af dem en hacka ger;
 Knoddarne de vilja också pråla,
 Lik'så väl som en officer;
 Ja, nu få vi mången Tolfva ock ibland,
 Ty nu Majus helsar både stad och land;
 Ack, välkommen du blide vår,
 Fast *Flora* än ej kransat dina hår!

Kom nu systrar! Till ett krögartempel
 Låt oss gå, dricka vårens skål;
 Följa passagerarnes exempel,
 Göra det uti rågad t mål!
 Hurra systrar! Hurra för herr Majus käckt!
 Som en hjälte har han vågens boja bräckt,
 Snart han framstår i segerglans,
 Krönt med Brunsvikens skönsta Neckros-
 krans.

9.

Murfvvels Död.

Mitt testamente vill jag göra
Hans Mors mig nu sin bjudning ger,
 Snart lär till Orkus han mig föra,
 Kom kypare, blif min sekter!
 En snaps likväl först
 Du måste servera,
 Ty annars för törst
 Jag ej han diktera.

Mitt hjerta ger jag Maja Lisa,
 Fastän hon mig ej trogen var,
 Det flyktiga, det skall bevisa
 Att hon mig icke narrat har.
 Ty hon icke jemt
 Min kärlek fick röna,
 Jag älskade skämt
 Och alla de sköna.

Åt *Jockum* vill jag kruset gifva,
 Låt se, om det utdruckit är! — —
 Håll upp, O kypare, att skrifva,
 En sup jag arme nu begär!

Jag afsked se'n tar
 Från åldriga kruset,
 Från källarefar
 Och gästfria huset.

Men hurrarop jag tyckes höra,
 Säg mig, om kungens vagn du ser;
 Hvad är för väsen, som de föra?

"Jo, Majus nu kring Djurgår'n ler!

Ja, vår det nu är,
 Fast ute man fryser,
 Dock varmt tillgår här,
 Der mergbålen lyser."

Ack, helsar Majda'n nordens drifva,
 Och här jag arme fjättrad är,
 Som en slaf får i säng jag blifva,
 Men hans skål skall dock drickas här:

In kyparen tog,
 Nu punsch utur bålen,
 Och gubben straxt dog,
 Se'n han druckit skålen.

10.

Jergen Puckels Klagan,

då han natten mellan den första och andra Maji
tog sitt herberge i den fria naturen, och med *tom*
ficka och *full* själ hvilade i det såkallade *gröna*,
på en mossig, isbelupen bergsklint uti Djurgårds-
parken.

(Mel. *Ingeborgs klagan*).

Nu är jag pank,
Skäckarne tagit bort hela min bank;
Annars hur' gerna jag ville
Draga en kille.

Gerna jag såg
Slefven kringvältras i rykande våg;
Ack, det är ljufligt få skölja
Sig med guldbölja.

Gångstig, du grå,
Var ej så brant, jag nog ragglar ändå,
Kommen små tärnor och sägen
Jergen ur vägen.

När det blir dag,
Björnarne komma med bultande slag;
Då spränges dörren till salen,
Då börjas qvalen.

Bort-

Bortåt Horns tull
 Bjudes jag då, blott för gästfrihets skull,
 Inackorderas på söder
 Af Mammons bröder.

Flaska, min vän,
 Dig är jag trogen, dig älskar jag än,
 Dig skall jag ömsindt bortgömma; —
 Ensam dig tömma.

Uppå min nos
 Virkär jag in mången glödande ros,
 Virkar dit fasta rubiner
 Med öl och viner.

Stånkan ju tog
 Movitz på källare, värdshus och krog,
 Drack uti norr och på söder,
 Med glada bröder.

Lånte mig ock
 Judarne pen'gar, det hjälpte ej dock; —
 Krögarn la' snart sina vantar
 På mina slantar.

Jungfru, så skön,
 Sitt på mitt knä, O, bevilja min bön!
 Venus och Bacchus, de båda,
 Samfält må råda.

När jag blir död,
 Björnarne vändas och klaga sin nöd,
 Se på sin gäldenärs-lista
 Hvad de då *mista*.

11.

Movitz såsom Nykterhetsvän.

(Mel. *Björn och Frithöf*).

Jöns och *Pelle* stodo båda
 Vid en krogdisk, täck att skåda,
 Der sågs beskar, der sågs klara,
 Om hvarannan i en rad.

In steg *Movitz*: "Hvad behagas?" —
 Frågar *Pelle*: "*bål nu lagas*;
 Skall en morgonbesk det vara,
 Strupen tarfvar väl ett bad?"

Movitz qvad: "*från Blåc Porten*
 Kommer jag till denna orten; —
 Redan der jag frukosterat; —
 Ett glas öl är likväl bra."

Kyparn qvad: "Det har ej fara,
 Bror, du tål nog flera klara,
 Föredrar du *destilleradt*
 För en *slipare*, — hvaba?"

"*Movitz*, nu vill jag spändera,
 Säg, får jag dig ej traktera? —
 Källarmästarn gick till Juden,
 Och vi ha nu här fritt spel."

"*Nykterhetens vän* jag blifvit,
 I en bok mitt namn jag skrifvit;
 Och fast jag af dig blir bjuden,
 Super jag för ingen del."

"Vet, jag måste heligt svära,
 På min heder, på min ära,
 Att ej mer den Svenska supen
 Mina läppar fukta får."

"Du visst galen var den dagen,
 Tänkte ej på *Bacchilagen*,
 Glömde då helt visst att strupen
 Tarfvar en och annan tår?"

"Under lifvets sorgedagar,
 Jag ej glömmer *Bacchi lagar*,
Nykterhetens vänner följa
 Dem också min käre bror."

"Portvin, Marsöl och Madera
Får jag ännu konsummera,
Blott mot finklets silfverbölja
Evig fiendskap jag svor."

"Så Herr *Movitz* nu, så glade,
Kyparne, då han det sade,
Ropte: "O, *J nyktre lefven!*
Movitz drick då *Maji* skål."

"Fast i skinnpels han nu kommer,
Bådar han dock vår och blommor; —
Movitz tag då friskt med slefven.
Recencera du vår bål."

"*Movitz* qvad: fin är'n i smaken,
Knappast förr jag känt på maken,
Jag den måste approbera,
Den är både stark och stor.

"*Nykterheten* han nu priste,
Och dess nytta än beviste,
När han, trött att mer guttera,
Ragglande mot disken for.

12.

Fragmenter ur Stockholms Krogologi
eller

Joachim Stånkströms Vandring
från

Postmästare-Backen till Djurgården.

(Mel. *Movitz skulle bli Student &c.*
Fredm. Sång. N:o 28).

Bröder, jag har icke glömt
Att muntra håg och sinne
Många skålar har jag tömt;
Ty *Förste Maj* är inne.

Nästan tog,
På hvar krog,
Som jag har passerat,

Jag en styrkdryck, — dock ej nog
Jag ännu har spaserat.

Besken slöks på *Hamburg* först,
Utaf det ägta slaget,
Der jag börja känna törst,
Och som jag var i taget,

Fingo två
Supar gå

Öl ej heller glömdes,
 Se'n en slipare derpå
 I största hast ock tömdes.
Södermalm gick ej förbi,
 Der kände jag på supen,
 Ropte: "Kypare slå i".
 Och slog den bums i strupen.
 Vått och torrt,
 Ingen sort,
 Smakades se'n mera
 Förr'n jag *Källar'n Freden* nått,
 Der dracks tre glas *Madera*.

Bra på *Gyllne Freden* är; —
 Om "guldet" blott ej tryter,
 Då man "fred" visst njuta plär,
 Fast man mot *Kypar'n* ryter;
 Men motion,
 Variation,
 Älska ju de fleste,
 Derför' drog jag med reson
 Till närmsta *Bacchi* näste.

Uppå *Stjernan* gaf en puss
 Åt flaskan; — *Sver'ges Vapen*,
Riga och *Mercurius*
 Och andra *Källarskapen*

Jag min sann,
 Som en man,
 Uti hast besökte,
 Smuttade der en och an'n,
 Och snusade och rökte.

Uppå *Tyska Lejonet*
 Jag sedan frukosterat,
 Der jag åt mig stind, och mätt,
 Ty der blir väl serverat,
 Laxsallat,
 Det är mat,
 Och Norrsk sill i papper! —
 Jag vid bränvinsbord och fat
 Mig höll rätt käck och tapper.

Lybeck helsades helt kort,
 På *Noris* var jag inne,
 Der fanns både vått och tort,
 Men *Dufvan* drog mitt sinne;
 Ty som gäst
 Mår man bäst
 I den trånga salen,
 Fastän den är uppfylld mest,
 Ja, ofta ut till svalen.

Till *Lanternan* nu jag gick,
 Der skulle jag dinera;
 Vackra flickor se jag fick,
 Men mången fick visst mera.

Med en tår

Hjertats sår

Läktes, ty *Kupido*

För *Bimater* *) vika får,

Det visste ej fru *Dido*.

Kaffe och likör jag tog

Hos *Mansell'n* i *Brinken*,

Och en lof jag sedan slog

Till *Malmens*; se'n på blinken

Derifrån

Straxt jag kom

Bort till *Oprahuset*,

Tog en toddi utaf rom

Och tömde porterkruset.

Åplet gick jag ej förbi,

Der var mig godt att vara,

Och fast krafterne stod' bi

Jag tog en konjack bara,

*) Bacchus.

Ty först här
 Stället är,
 Der ur fyllda bälén,
 Den som hafver Majus kär,
 Bör dricka välkomstskålen.

Blåe Port jag då ej kan
 Gå förbi; — nej bröder!
 Hit jag måste in min sann! —
 Jag kommer rakt från söder.

Ur en bål
 Maji skål
 Här jag måste dricka,
 Sedan går jag in till *Pohl*
 Och bjuder dit min flicka.

13.

Till

Herr Sefir, boende i Eoli säck.

(Mel. *Kung Beles söner gerna drage &c.*)

Kom Sefir, kom du vårens broder,
 Kom på ambrosiskt vingopar! —
 Snart *Flora*, blomstrens väna moder,
 Visst mången brudsäng bäddat har;

Blif *Prest*, — vig ängen blom-nationer,
 Kom, såsom lundens *giftomun!* —
 Inbjuden utaf lärkans toner,
 Du visst ej länge dröja kan.

Din ankomst *Majus* re'n bebådar,
 Som förebud han till oss får; —
 Men i hans hår jag drifvor skådar,
 I digten blott han kransar har;
 Än *Bore* härjar i naturen,
 Än brummar stormens basförl,
 Gällt tutar nordan än i luren,
 Och nappar djerft i flickans kjöl.

Kom hit! — naturen vill snart fira
 Sin *Hymné* i salig fröjd,
 Sig ranka vill kring ranka vira,
 Och blomma bli mot blomma böjd; —
 Ja, i sin knopp små blomstren drömma,
 Om kärlek, ack, om kärlek blott! —
 Ty turturdufvorne, de ömma,
 De i sin vagga re'n förstått.

Snart höres aspens gröna tunga,
 Så rusig, ack så kärleksvarm

Om *Amor* och om *Hymen* sjunga,
 Som *Fredman* vid sin *Ullas* barm.
 Om kärlek bäcken re'n hörs hviska,
 Om kärlek qväder sångarns röst,
 Om kärlek qvittra sparf och siska,
 Af kärlek sväller *Hildas* bröst.

Kom *Sefir*, — kom, jag är en blomma!
 Kom *Sefir*! skynda, kom och vig! —
 Till *Djurgårdsparken* skall du komma,
 Der ler en känslig ros mot mig; —
 Der vill jag nu vid blomsterfesten
 Åt *Amor* offra, — *Flora* må
 Tillreda Brudsäng, — du blir *presten*,
 Och *brudpell* himmelen, den blå.

Der vill jag lifvets vällust njuta,
 Och dricka *din* och *Maji* skål; —
 Ömt flickan till mitt hjerta sluta,
 Och spegla mig i *Bacchi* bål.
 Tackoffer rörde vi se'n bringe
 At *Venus* i dess *Paphoslund*; —
 För dit, uppå sylfidisk vinge,
 Min suck i salighetens stund!!

14.

Benjamin Schwalbes Punsch-prolog.

(Mel. *Gubben Noach*. Fredm. Sång. N:o 35).

Gräs ej växer :|:

Än på Djurgår'ns slätt;

Men vi Maj dock prisa

Med en munter visa,

Vid pokalen, vid pokalen

Uppå fäderns sätt.

Hvad betyder :|:

Det väl ock min bror? —

Blott *Nebucadnezar*

Och oxmarknan's resar

Älska gräset, älska gräset,

Så jag visligt tror.

Uti Norden :|:

Finnes blommor dock; —

Kindens ros här glöder

Än hos Bacchi bröder:

Oskuldsiljor, oskuldsiljor

Brytas utan pock.

Jockums näsa :|:

Ju en trädgård är;
Vinter, vår och sommar,
Finkelrosen blommar;
Små och stora, små och stora
Smultron den ock bär.

— Hurra bröder :|:

Då för vintrig vår,
Som i södern solen,
Bålen ikring polen,
Herrligt strålar, herrligt strålar
Hurra då! — Gutår! —

15.

Piaster-Moses och Fader Bergströms

Dialog,

hållen i närheten af Djurgårds-varfvet,

(Mel. *Mitt hjerta har kommit i klämna*).

Moses.

Jach arme, jach schtår her unt friser,
Jach tarrer så i farje lem;
Fast rocken er shtoppet, jach riser,
Nun schall jach man schracks auch gå hem;

Jag haffer bekikt ekipager,
 Sitt Schwenskerne fire sin Maj;
 Sitt schturfolk unt många plymager,
 Men friser doch micket, o vaj! :|:

Fader Bergström.

Hvad står du der, *Moses*, och blänger,
 Så blå ikring nos och kring trut? —
 En krogskylt der borta ju hänger,
 Säg, skall om en bål vi dra knut?
 Ur nasus små perlor framdagga,
 Och frusen är corpus också,
 Ditt anlete liknar vår flagga,
 Ty kinden är *gul*, näsan *blå*.

Ja kom, låt oss knuta och bjuda
 Se'n *Mollberg* och *Movitz* och *Schmidt*!
 Fiolen kring bålen skall ljuda,
 Fagotten skall ock göra sitt.
 Så glada i Krögaresalen,
 Vi sjunga och hämta oss merg,
 Ty kraft ur den fyllda pokalen
 Får själen, och kinden får färg.

Moses.

Nein! — knuten tett vill jach man icke,
 Denn jach er en fatticher man;

Men pjuder han, så schall jach dricke
 Hans schål, lik så gut som en an'n,
 Unt hurren jach schall då fer schålen
 Fer Maj unt fer allt wass er vill,
 Jach schall man auch hithämten pålen,
 Om han plott ger penker tertill.

Fader Bergström.

Ack, Moses, du kan mig ej narra,
 Du icke får smaka en tår; —
 Stå der mans och frys, bläng och darra
 Af mig ingen droppa du får! —
 Du på din *Messias* må vänta,
 Dig bjudes min sann ingen sqvätt,
 Du kan dig till punsch ej procenta
 Ditt snåla Ischarioths-skelett.

16.

Kärleken.

Omnia vincit Amor et nos cedamus Amori.

Virgilius.

(Mel. *Se god dag min vän, min frände &c.*

Fredm. Sång. N:o 61)

Se god dag min lilla tärna,
 Kors hvad du är fin och rar!

Ögat strålar, som en stjerna,
Kunderne, som rosenpar.

Gutår! :|:

Kär blir visst hvar karl.

Säg mig, lilla, söta flicka,
Här du druckit Maji skål;
Vill du den med mig ej dricka? —
Kom; tag plats vid denna bål!

Gutår! :|:

Den är brygg'd af *Pohl*.

Vänligt nickar du och myser,
O, välkommen fagra mö!
Skönt din bild, som *Frejas*, lyser,
Speglad uti bälens sjö.

Gutår! :|:

Dröm om *Cyperns* ö!

Dröm om *Fröjas* mirtenlundar,
Och om *Astrild* hulda, dröm!
O, du suckar, darrar, blundar; —
Ack hvad du är täck och öm!

Gutår! :|:

Icke glaset glöm!

Låt oss vandra bort i parken,
Kärlek trifves öfver allt; —
Ja, uppå den bara marken;
Fast det regnigt är och kallt! —

Gutår! :|:

Han trifs öfver allt!

17.

Adhortation.

(Mel. Bröderne fara väl vilse ibland &c.
Fredm. Epist. N:o 35.)

Broder, en ödemark vore vår verld,
Om flickor och vin skulle tryta;
Sorgerne tryckte då ständigt vår härd,
Jemt man af smärtan blef tård.
Offra då, broder, åt glädjen din gärd;
Flickan du klappe och vinet lät flyta!
Är Venus värdinna och Bacchus värd,
Då blir oss ock glädjen beskärd.
Men snart lifvets lustspel är slut,
Snart dö vi, som kräftor i en gryta,
Glädjen är en flyktig minut,
Och döden tål intet prut.

Broder, snart hylla vi kanske på bår,
Snart kransas med rankor vår kista,
Snart på vårt graföl de ropa: *gutär*; —
Kanske, kanske re'n i vår!
Slägtingar stulta och öppna hvar' lår,
Kifvas om arvet och grafstenen rista.
Hvar'en är onöjd med hvad som han får;
Ska tro advokaten han mår.
Njut då lifvet, njut det då här,
Mins hvarje dag kan ju bli den sista;
Af hvar' flicka kyssar begär
Och Bacchi grundlagar lär!

18.

Blåsippans Skål.

(Mel. Ungkarlstifvet.)

Dig lilla *Sippa*, vill jag prisa,
 Dig helgar jag mitt glas, min visa! —
 Så vänligt du emot mig ler,
 I dig min flickas bild jag ser.

Hon står så anspråkslös i kjolen,
 Som du i tufvan invid polen. —
 Ja, lilla *Sippa*, skål för dig! :|:

Blå är du, såsom stjernepellen,
 Ambrosiskt doftar du mot qvällen,
 Blått är min *Hildas* ögonpar,
 Mot qvällen mest behag hon har;
 När jorden sveps i nattens slöja,
 Då får jag hennes ynnest röja.
 Ja, lilla *Sippa*, skål för dig! :|:

Daggperlor stråla uti kalken,
 Och *Bacchus*, ack den erkeskalken!
 Mig hviskar vid den gyllne bål,
 Att jag ock har en blomsterskål; —
 Välan! jag följer ditt exempel,
 Med *dagg* den fylls i *Evans* tempel.
 Ja, lilla *Sippa*, skål för dig! :|:

19.

Troheten.

(Mel. *Mårten Holk.*)

Stackars *Måns* han fick en korg
 Utaf *Margaritha*,
 Och beslöt uti sin sorg,
 Lefnadstråden slita.

Först han tog en knif, min vän!
 "Halsen visst trancheras?"
 Nej! — ett *äple* skars med den,
Måns vill ej blesseras.

Sedan hämtar han ett rep,
 Men snart *Måns* begriper,
 Att det var ett satans knep; —
 Snaran hårdt visst kniper.

Bort med rep! — han hänger nu.
 "Hvar, ack hvar? jag frågar;"
 Jo, kring halsen på en fru,
 Som för honom lågar.

Uti hafvets mörkblå famn
 Han sin sorg vill dränka,
 Han begrafva vill sitt namn
 Och sitt ve nedsänka.

Ack, men kall är hafvets våg,
 Bröstat kan få skada;
 Der man aldrig botten såg,
 Der kan man ej vada.

Måns då taga vill förgift, —
 Opium nu väljes; —
 Utan Doktors föreskrift
 Det likväl ej säljes.

"Nå hvad gjorde Måns?" Jo han
 Lufsade till kroge'n,
 Smuttade liksom en an'n,
 Blef sin kärlek, trogen.

Trogen blef han hela qväll'n
 Åt sin mördariinna,
 Tills af lilla skänkmamsell'n
 Gunst han hunnit vinna.

Sömnig, rusig, matt och trött,
 Somnar han i sängen,
 Hvilas der så lugnt och sött,
 Tills han väcks af drängen.

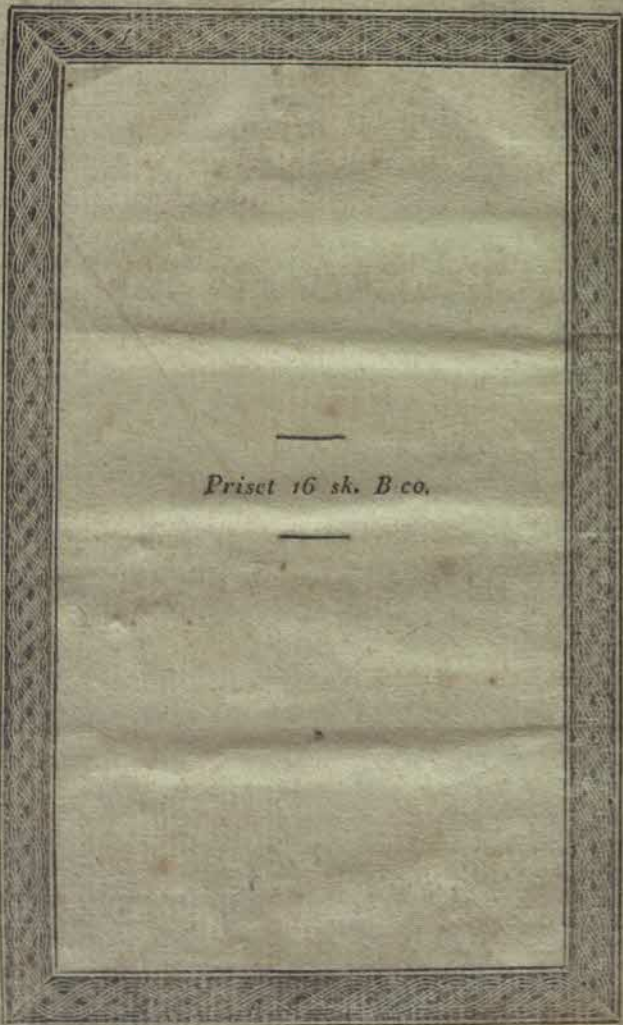
Glömde se'n hvar' sorg, hvart ve
 Och hvar' kärlekssmärtä,
 Åt hvar' flicka helgade
 Han sitt trogna hjerta.

Nu han sitter vid sin bäl,
 Som en sol bland stjernor,
 Hurrar glad för Maji skål,
 Ibland muntra tärnor!

Offrom honom då en tår;
 Drufvoblodet rinne!

Troheten vår hyllning färl
 Hvar helst vi den finne!

13a $\frac{26}{10-45}$ 4.75

—
Priset 16 sk. B. co.
—